

Weekend Umbrië op twee wielen

PER VESPA VAN ORO NAAR ORVIETO

Een gestolen weekend op twee wielen, flirten met de grenslijn tussen Umbrië en Toscane, een haasje-over voor levensgenieters.

TEKST EN FOTOGRAFIE GERRIT OP DE BEECK

Orvieto is een verplichte stopplaats, één van de top-tien hoogpunten van Umbrië, een landschapsbaken die geen reiziger mag missen. Blikvanger is de verbluffende duomo, parel van gotiek en ten hemel reikend als een vlaggenmast in het heuveldorp.

Vespa fun in het gouden avondlicht.

Het Lago Trasimeno beslaat een gebied van 126 vierkante kilometer en heeft een omtrek van bijna 60 kilometer.

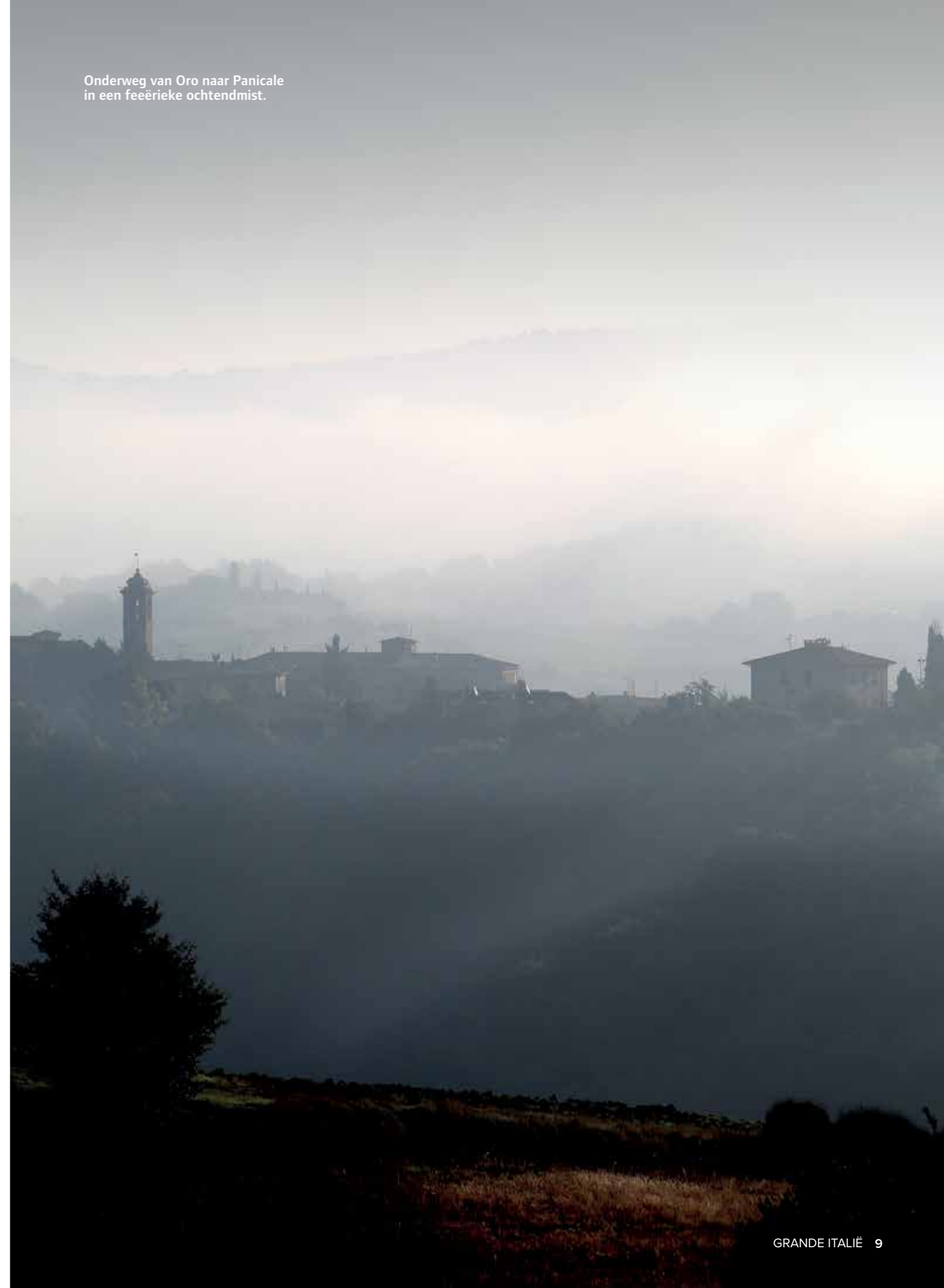

De nieuwe Vespa Primavera: ultiem rijplezier.

LA DOLCE VESPA

Bijna 70 jaar na zijn introductie blijft de Vespa (gebouwd door Piaggio) een legende, een mythe die zelfs vandaag nog standhoudt. De uniciteit is niet zozeer technisch (in de afgelopen decennia zijn veel veranderingen en vernieuwingen doorgevoerd, maar het basisconcept is onveranderd gebleven) of historisch. Nee, de ware kracht van een Vespa schuilt in het sociale. De Vespa is in de diepere zin het etaleren van een levensstijl, de verpersoonlijking van een droom. De Primavera (125cc) is de nieuwste telg uit de populaire reeks en rijdt zoals een mes door boter snijdt. Relatief moeilijk te vinden in verhuur, behalve... via Casa d'Oro.

Onderweg van Oro naar Panicale
in een feeëriek ochtendmist.

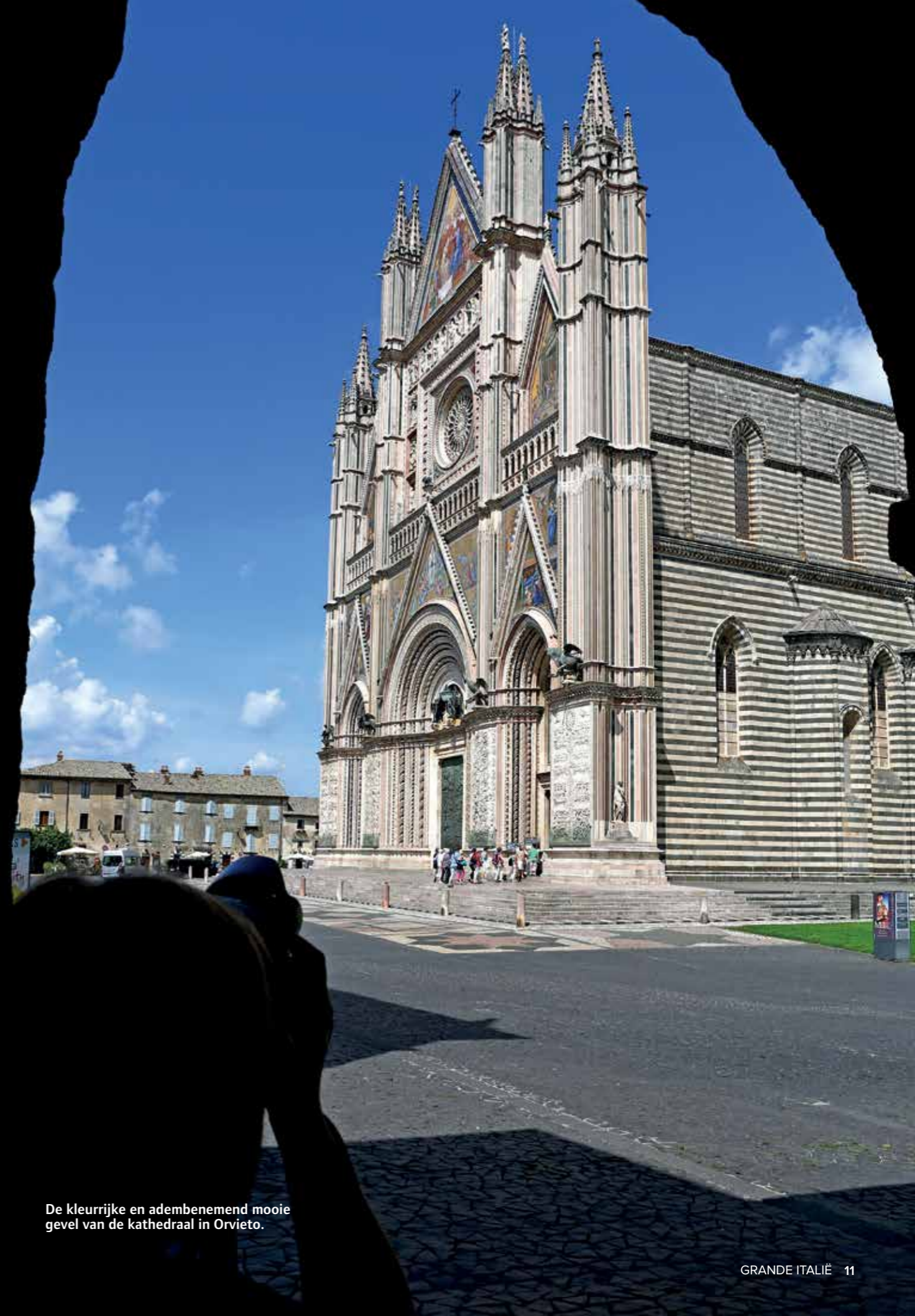
In Italië leeft men nog op straat.

Umbrië lijdt nog steeds onder de aandacht voor het driemaal grotere en veel bekendere Toscane. Deze regio heeft immers geen scheve toren, geen door Michelangelo gecreëerde David, er is niet eens een strand. Maar de feiten hebben Umbrië uiteindelijk geen windeieren gelegd. En de sfeer is zo puur Italiaans dat je meteen begrijpt waarom de nieuwste Vespa Primavera er hêt uitgelezen vervoermiddel is.

Een bestemming met bravoure

Lente in België, zomer in Umbrië. Het blijft een leuk detail van het reizen. Honderdvijftig kilometer ten noorden van Rome situeert zich Orvieto, een must see, want dit is een van de top tien-hoogtepunten van Umbrië. Orvieto is dan ook het doel van de dag. Een mooie lusweg vanuit de uitvalsbasis in Oro leidt naar deze landschapsbaken die geen enkele reiziger mag missen. Gastheren Jan en Filip van de Belgische B&B Casa d'Oro hebben gisteren de nieuwe huur-Vespa's reeds opgehaald en de nodige formaliteiten vervuld. We kunnen dus als het ware van de rijkge vulde ontbijttafel recht op het zadel. Zonnemelk op de neus, Persol en helm op, en weg zijn we. Voor Jan en Filip was het vanochtend loepzuiver. Met de kaart op tafel hebben ze ons nogmaals de geprefereerde route getoond. En de jongens kunnen het weten. Vanuit het landelijke Oro gaan we even de N220 op, niet voor lang, want al na enkele kilometers kiezen we voor de bergweg naar Piegara. Via Monteleone komen we op de SS71, een schitterende panoramische route in de heuvels die ons in één langgerekte zwier naar Orvieto leidt. 'My name is Vespa, Vespa di Piaggio'. Het decor waar we nu zitten, zou zo uit een James Bond-film kunnen komen. Je zou hier perfect een achtervolgingsscène kunnen draaien. Bloedmooi. De kleine betonbaan slingert langs scherpe

>

De kleurrijke en adembenemend mooie gevel van de kathedraal in Orvieto.

heuvelflanken en weidse dalen vol wijnranken, continu klimmend van het ene gehucht naar het andere, om dan naar het dal te buigen. Daar beginnen we met een dot gas de korte, steile klim tot de stadspoorten.

Kleurrijk en adembenemend

Orvieto is schitterend gelegen bovenop een tweehonderd meter hoge rots van vulkanische tufsteen (tufo). Het majestueuze wordt echter verstoord door een reëel gevaar voor aardverschuivingen. Enorme spijkers van veertig meter lang en overvloedige betoninspuitingen moeten nu voorkomen dat de heuvel erodeert. Orvieto, visueel een eiland tussen de wijn- en olijfgaarden, gaat er prat op een van de mooiste *duomi* van Italië te bezitten. In 1290 zegende de toenmalige paus de eerste steen. Meer dan driehonderd jaar werd er uiteindelijk aan gebouwd. Blikvanger is de afwisselende façade, overwegend goudkleurig, met een grandioos kunstzinnig pilaarrelief. In de zeventiende eeuw werden daar weelderige mozaïeken aan toegevoegd. Het geheel doet finaal denken aan een uitvergroot relikwie, vooral wanneer op het middaguur het harde zonlicht de voorgevel bespeelt. We staan er in bewondering naar te kijken. Vanop een schaduwrijk terras overzien we de drukte bij een voortreffelijk glas van de lokale witte wijn *Orvieto classico* – een zeer droog exemplaar – en beseffen: het is een mooi begin van de tocht. Tijd om de hongerigen te spijzen, tenslotte een van de zeven werken van barmhartigheid. Dat doen we, op aanraden, bij L'Altro Vissani, midden in het centrum. Het is een gezellig ingericht restaurant en de kok-eigenaar is een bekende chef, werd ons vanochtend bij het ontbijt verteld. We verwachten dan ook dat de prijs hoog zal liggen, maar dit is Italië natuurlijk. De keuken is goed, de wijnkaart nog beter. Na de lunch verkennen we de rest van het dorp, ooit een vrije en machtige stadstaat, hoewel niet geheel vrij van burgerlijke twisten. De Zwarte Dood of de pest woekerde hier rampzalig. We lopen langs de Torre del Moro, de Piazza della Repubblica en de Piazza d'Erba en de kerk van Sant'Andrea met de ongewone, twaalfkantige toren. En dan roept de weg weer. Deze keer kiezen we voor een meer noordelijke piste, een bredere retourboog tot Oro. We bollen even op de SR79 bis richting Prodo om in Colonna de SS 317 te kiezen over de Monte Peglia om dan via Pornello (SP 57) tot Montegiove te snorren. Pitstop! We hebben een afspraak met kasteelheer Lorenzo Misciattelli en echtgenote Rikke, een Deens koppel dat de imposante dertiende-eeuwse burcht in 2003 erfde van Lorenzo's grootvader. Ze besloten Kopenhagen te verlaten en een nieuw leven te beginnen in Italië.

Città della Pieve is de geboorteplaats van de kunstenaar Perugino.

De huiswijn van Orvieto: Orvieto classico, al dan niet superiore.

Het terras van restaurant L'Altro Vissani in Orvieto.

De lokale keuken. Zoals steeds in Italië: eenvoud siert.

Mi*mo*so is een heerlijke rode wijn, de vrucht van een liefdesverhaal tussen een Deense vrouw en dito kasteelheer.

Het Lago Trasimeno vormt al sinds mensenheugenis een strijdtoneel, en het was op deze oevers dat Hannibal op 21 juni 217 V.C. de Romeinen versloeg.

De Vespa Primavera rijdt niet alleen fantastisch, de scooter ziet er ook bloedmooi uit.

Rikke renoveerde essentiële delen van het kasteel en bracht het terug tot de oorspronkelijke pracht en praal, Lorenzo schoorde zich om tot wijnmaker. “Tot 1985 werd hier typische lokale kasteelwijn geproduceerd”, vertelt de goedlachse Deen, “en toen viel de productie plots stil. Ik wil het weer nieuw leven inblazen. In 2008 heb ik geïnvesteerd in hardware en werd er voor de eerste keer opnieuw geplukt. Hadden we toen zowat zeventuizend liter opbrengst, dan leverde dat een jaar later reeds twintigduizend liter op. De eerste botteling kwam er in 2010, een blend van sangiovese, merlot en sagrantino. Lorenzo wil ons liefst alles van het actuele product op vat laten proeven. We weigeren beleefd, wijzend naar de Vespa’s die we straks over de steile, onverharde invalsweg terug naar beneden moeten sturen. Maar er helpt geen lievemoderen aan, Lorenzo heeft de glazen al vast. *Mi*mo*so* is onze favoriet, een heerlijke rode wijn, de vrucht van een liefdesverhaal tussen een Deense vrouw en dito kasteelheer. “De wijn als kind”, knipoogt Lorenzo. De laatste leg van Montegabbione tot Oro is andermaal genieten. Daar strijken we in de late namiddag neer – de haren kunstzinnig in de war. Een verfrissende duik in het zwembad, een pasta zoals het hoort en een geheimzinnig excentriek walnotenlikeurtje achteraf doen de eerste reisdag in schoonheid eindigen.

Olijfolie met Belgische touch

Dag twee trekken we de andere richting uit, naar het noorden, naar de regio van het Trasimeno-meer. De uitgestippelde tocht is lang, dus vertrekken we vroeg. Echt vroeg. >

Ann en Joost, gastvrouw en gastheer van Piccolo Borgo Gagnoni.

Té vroeg voor een zondag volgens mijn reispartner. Ondanks het schitterende zomerweer zijn handschoenen en sjaaltje geen overbodige luxe. Het is fris in de wind! Boven de zestig kilometer per uur begint de ochtendkilte immers stevig te snijden. Eerste stop is het mooiste natuurlijke terras van Umbrië: Panicale. Aan de ene kant ziet het uit op het meer, aan de andere kant op de weidse vallei van de Nestor. Als belangrijk militair bastion werd het reeds vernoemd in 907 na Christus. Panicale -vaak vernield maar steeds weer heropgebouwd- verwierf zijn gemeentelijke autonomie in 1037 en verkreeg van Perugia in 1386 het voorrecht om een griffioen op zijn wapenschild te zetten, toen een grote uitzondering. We installeren ons op een terrasje -cappuccino per favore!- en genieten van het panorama. Niet té lang, want op het middaguur worden we verwacht bij Ann en Joost, gastvrouw en gastheer van Piccolo Borgo Gagnoni. Daarvoor dienen we even Toscane binnen te rijden want dit connaisseursadresje bevindt zich in het hart van de Valdichiana op grondgebied Sinalunga. Het behoort tot de provincie Siena, ongeveer 40 kilometer ten oosten van Siena. We schrijven 2002 toen dit architectenkoppel een privaat dorpje, bestaande uit authentieke boerderijen en schuren, opkochten en het renoveerden tot luxueuze vakantiewoningen. "Hoe het in het leven kan gaan... We zijn in Italië neergestreken omdat we Spanje beu waren", lacht Ann. "Nadat ik tijdens een georganiseerde reis verliefd geworden was op deze landschappen, de cultuur en de levensstijl." Het koppel kocht eerst het landhuis, twee jaar later de rest van de borgo. Niet meer dan een verzameling ruïnes, volgens Joost. De renovatie nam 4 jaar in beslag, in 2009 opende het domein -goed voor 9 huisjes- voor het grote publiek. Op de 300.000 vierkante meter totale oppervlakte bevonden zich zo'n 100 olijfbomen en het ondernemende koppel plaatste er ondertussen evenveel bij. Dat levert hen momenteel 400 kilo olijven op die ze via een eigen persing verwerken tot een zeer kwalitatieve olie. "We produceren zo'n 130 liter per jaar", vertelt Joost tijdens een uiterst sympathieke lunch. "Oorspronkelijk voor eigen gebruik en als relatiegeschenk. Met de jaren wordt ze ook verkocht, maar voorlopig alleen onder de gasten van de borgo." De olie is ondertussen een beetje een hype geworden. Sommige gasten reserveren specifiek in de periode van de pluk. "We houden het graag charmant en sympathiek", zegt Ann. "Het is een leuk nicheverhaal, geen commerciële prioriteit. De kleinschaligheid blijft de troef. We verkopen ze trouwens onder de kostprijs, om maar te zeggen..."

En dan is het weer tijd om de Vespa's te starten want de terugrit is nog een flinke tocht. Ook tijdens de namiddagetappe valt ons op hoe hoffelijk de Italiaanse autobestuurder omgaat met een Vespa-rijder. Hier word je niet opgejaagd, niet voorbijgestoken op twee centimeter afstand en krijg je geen claxonconcert als het allemaal niet snel genoeg gaat. Vespa's verrichten wonderen: ze relaxeren! Bovendien is Italië een land dat motorgezoem >

Casa d'Oro (letterlijk: gouden huis) werd geopend in 2011.

Thuis bij Belgen Jan & Filip

Casa d'Oro (letterlijk: gouden huis) werd geopend in 2011 en herbergt vier kraaknette kamers mét airco waarvan één studio. Alle passies zoals hobbykoken, wijn en gastvrijheid, werden mooi afgewogen en intrinsiek verwerkt in het concept. Met succes. Vorig jaar riepen de lezers van de populaire gidsen 'Logeren bij Belgen' (Uitgeverij Lannoo) Casa d'Oro uit tot B&B van het jaar in Zuid-Europa. Jan en Filip kregen ook drie vorken toebedeeld in de vermelding 'bijzonder gesmaakte table d'hôtes'. Het ondernemende duo gaf ook in eigen beheer een boek uit. 'La Bella Vita in Umbria' is een lijvig werk over de streek, hun B&B, hun recepten en hun levensverhaal 'un altro modo di vivere', mooi afgekruid met tips voor tours en culinaire excursies.

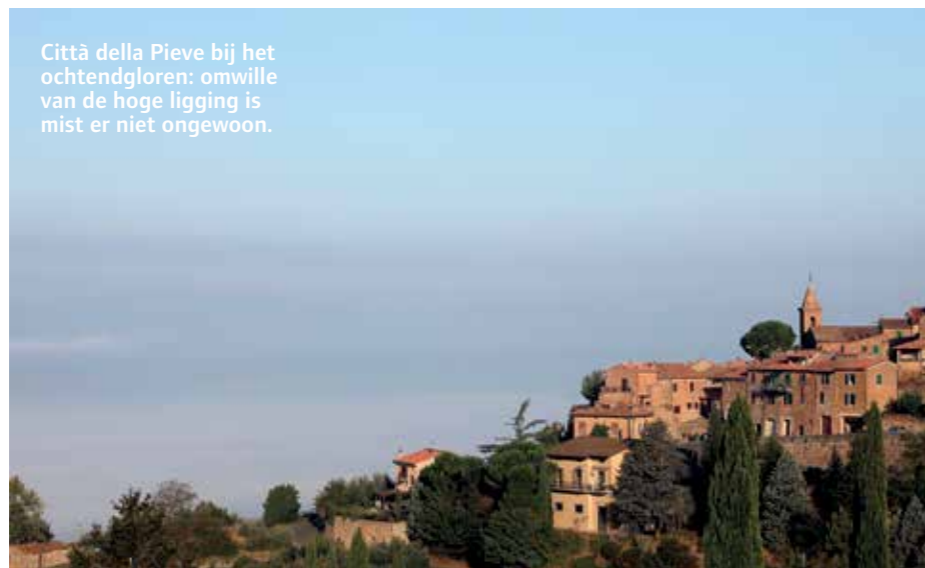
bewondert, voor hen is het hemelse muziek. De schaduwen zijn al wat langer wanneer we na de laatste pitstop in Tuoro sul Trasimeno (waar de beslissende fases van de oorlog tussen de legers van Caio Flaminio en Hannibal werden gestreden) de laatste lijn van de tour aanvatten. Kleine, verlaten wegen, afgeplatte heuvels, badend in gouden licht en weinig verkeer: dat is pure scooterromantiek in Umbrië. Splendido!

Eindigen in liefde

De reis wordt feestelijk afgesloten in Panicale, daar waar we vanochtend koffie dronken, maar nu na een douche op vier wielen naartoe snelden. In het familierestaurant Masolino (sinds 1959) worden we verwelkomd door zoon Andrea die ons met trots zijn fantastische wijncollectie voorstelt –kiezen is bijzonder moeilijk hier. Ondertussen kookt een triumviraat van vrouwen heerlijke gerechtjes. We krijgen een geprefereerde plek op het mini-terrasbalkon en genieten schamteloos van spijs en drank. We bedenken: in Toscane is elke steen al meermaals rondgedraaid, hier moet je op zoek naar het mooie. Je moet het willen zien en dat maakt Umbrië nog steeds iets speciaals. ■

Met een Vespa cruisen langs de mooiste wegen van Umbrië: hemels! Umbrië is opmerkelijk minder aangeharkt dan Toscane, wilder ook.

Città della Pieve bij het ochtendgloren: omwille van de hoge ligging is mist er niet ongewoon.

U M B R I Ë PRAKTISCH

Voor wie graag landelijk scooter rijdt en van het pure Italië houdt, is dit een zeer leuke formule én adres met Belgische gastvrijheid en inslag. Ideaal voor wie het net iets anders mag; in stijl en authenticiteit. Hedendaags comfort (Casa d'Oro bezit een verwarmd buitenzwembad, jacuzzi, zonneterras en open lucht apero-lounge) en oeverloze gastvrijheid verwennen je wanneer de *bella macchina* Vespa op adem komt.

Casa d'Oro kost tijdens het hoogseizoen 120 euro per kamer, per nacht, riant ontbijt, airco en wifi inbegrepen. Deze periode loopt van juni tot eind september, inclusief de paasperiode en het hemelvaartweekend. De rest van het jaar betaal je tien procent minder.

Nu en dan zijn er ook speciale pakketten op de website te vinden. De gastentafel kost 30 euro (vier gangen), de huiswijn start vanaf 16 euro per fles. Weet dat 40 procent van de gasten weerkerende klanten zijn. Vroeg reserveren is dus de boodschap!

Een Vespa Primavera huren heeft een instapprijs van 55 euro per dag, verzekering en helm inbegrepen. Hoe langer je huurt, hoe voordeliger het dagtarief.

Reserveren doe je via de B&B.

www.casadoro-umbria.it

info@casadoro-umbria.it

Telefoon: +39 075 832 801

of +39 327 933 5850

Info Vespa: www.umbriainvespa.com

Piccolo Borgo Gagnoni: www.gagnoni.it/nl

Ristorante Masolino: www.masolino.it
Castello di Montegiove:
www.castellomontegiove.com

Erheen:

Grande reisde met Brussels Airlines non-stop Brussel-Rome. Er zijn meerdere vluchten per dag. Vanuit Fiumicino Airport is het exact twee uur met de wagen tot de B&B. Info en tarieven: www.brusselsairlines.com of de reisagent.

Transport:

Grande huurde, kwestie van in de sfeer te blijven, een 'nieuwe' Fiat 500 via verhuurgigant Avis. www.avis.be
Naargelang het seizoen bedraagt de huurprijs amper 30 euro per dag.

Borgo Gagnoni situeert zich in een zeer rustige regio.